

Dagbók elvdi til hjúnarskilnað — undan silvurbrúdleypinum

*Hjúnarlagið varði í 25 ár.
Síðani varð svikið avdúkað*

Ein hjurtugoymd dagbók frá árinum 1949 hefur oyðilagt eitt hjúnarlag og elvt til spjading í einari familju.

Skjött verða liðin 25 ár, síðani Ruth, ættað úr Bayern giftist við hinum unga, men ærusjúka Willi Weissmann.

Men hann, sum Ruth veruliga hevði tokka til, kallaðist Kurt. Hon var sjálv bóndadóttir, og hann hevði ein bóndagarð í grannalagnum í Bayern.

Tað einasta, sum forðaði hjúnarlag teirra millum, var, at Kurt var giftur framanundan.

Áðrenn Ruth giftist við Willi, segði hon honum, at hon var við barn. Og hon lat hann vera í teirri trúgv, at hann var faðirin at barninum.

Tað var kortini bert hon, sum visti allan sannleikan: at Kurt var faðirin.

Ruth segði ongum sannleikanuttan dagbók sinari.

Í nærum 25 ár hevur hon dult

loyndarmálið til tess at verja hjúnarlag Tonys, tað er sonur hennara, og sitt egna hjúnarlag.

Í nýggjan bústað

Tá Tony fyrri stuttum giftist og fór heiman, seldu Ruth og Willi hús sin og keyptu í staðin eina litla íbúð.

Kveldið fyrri, sum flytingin í nýggja bústaðin skuldi byrja, hugdu Ruth og Willi at gomlum myndum, postkortum og brøvum, sum høvdu ligið í einari esku.

Willi kom bráðliga fram á eina bók, sum var illa farin av elli, og fór at blaða í henni.

Tað var dagbókin hjá Ruth fyrri sama árið, sum tey giftust.

Willi brosaði. Men hann gjørdist meiri álvarsamur, tá hann las: Í dag hitti eg aftur Kurt. Hann elskar meg, men er ikki hugaður at rýma frá konuni.

Hvørki móðir ella Willi vita, at eg og Kurt stundum hava samveru.

Áðrastaðni í bókini las hann: — Eg beri ótta fyrri, at eg eri við barn. Um so er, man Kurt ivaleyst vera faðir at tí. Hann sigur, at hann kann einki gera við tað, tí hann er giftur.

Willi heldur, at hann er faðir at barninum. Eg eri tó vis í, at barnið er Kurts.

Willi vil giftast við mær.

Hann lat bókina aftur, men segði einki.

Eftir at ein tíð var frálíðin, og tey vóru flutt í nýggja bústaðin, eydnaðist tað Willi at fáa konu sína saman við Tony at skriva seg inn sum blóðgevara. Á henda hátt kundi hann fáa at vita, hvørji sløg av blóði, tey høvdu.

Hann kom í samband við ein vinmann, sum er lækni, og spurdi hann, hvørt ein maður við sama slagi av blóði sum hann og ein kvinna við sama blóði sum Ruth kundu fáa eitt barn við sama blóði sum Tony.

— Tað er ikki gjørligt, segði lækni.

Ruth Weismann, sum mátti láta til endans

Willi Weismann — var farin inn í eitt falskt hjúnarlag

Beint eftir, at Willi hevði fingið vissu fyrri hesum, fór hann til sakførara við ynki um at skiljast frá konu síni.

Løgfrøðingurin segði honum, at hann ikki hevði fyrri neyðini at skiljast, tí hann var leitaður í eitt falskt hjúnarlag. Tískil kundi hjúnarlagið beinleiðis sigast verða ogildugt.

Játtað seg sekan

Nústani tykist hjúnarlagið at fáa gildi. Ruth Weismann hevur játtað seg sekan. Hon fær ongan upphaldsþening og fær ikki loyvi til longur at nýta eftirnavnið Weismann. Tony verður eisini noyddur til at skifta eftirnavnið frá Weismann til gentunavnið hjá móðurini, sum var Bauer.

Noreg snýtt

av Fridtjof Diesen

Landets største bedrift

Norsk Hydro har traatt inn í streik. Det vil ta minst fire uker før meglingsen kan tas opp. Kommunalministeren har sagt fra at det blir ingen lønnsnemnd eller forsøk fra statens side for å gjenoppta arbeidet. Landbruket vil få føle det nær lagrene tømmes for kunstgjøsel. Den eneste som ikke berøres av streiken er Hydros Aluminiumfabrikk paa Karmøy. Streiken omfatter 4500 arbeidere.

Det er felleseferie

over hele landet og folk ferierer hver paa sin maate, i hytter, paa camping, til fjells og ved sjøen. Legen i utvarpen gir gode fornuftige raad til feriegjestene hver eneste dag. — Ja, de fleste holder seg heime, men noen drar sørover eller nordover til midnattsolen og den vidunderlige kyst som Norge har. Vi minnes begge deler fra vaar egen Nord Norges reise i fjor

Distriktshøgskolene i Norge

er blitt en suksess. Det er plass til 1000, mens det er kommet inn 5000 søknader! — Sjel besøkte jeg en av dem en week end, nemlig Bø i Telemark i de skjønneste omgivelser. Kanskje sender jeg en liten bit om stedet med bilde. Saa paa gjenhor!

Lyn og torden har gjestet oss,

men det renser opp og varer ikke lenge. Sorlandet trenger all den regn de kan faa. Det er stas med laks og jordbær. Ja, de siste har faatt en hyggeligere pris og er redusert med hele 50% til en fem-seks kroner.

I all beskjedenh

faar jeg nevne at en skal paa USA-tur i september og spenningen er stor over hvordan det kommer til å arte seg. I fjor var det Afrika med Tunesia og naa kontinentet der vest. Det blir vel et bidrag til »fra land til land« igjen.

Handelsminister Jens Evensen

gjorde et godt inntrykk med sin opptreden paa havrettskonferansen i Venezuelas hovedstad Caracas som nylig er avholdt.

Ja, man var nok vel optimistisk

naar vi skrev at alle lønnsforhandlinger gikk saa bra. Ogsaa de elektriske installasjoner er traatt ut i streik fra naa av.

Det var interessant a lese

i SOSIALEN om KFUK-stevnet paa Føroyar og om den store norske deltakelsen.

hevdði tað verið av Bacalao, at tað kom til býráðið og greiddi býráðnum frá, hvi virkið ikki kann ganga undir einum slikum hákonjunktur, sum einki flakavirki í Føroyum nakrantíð hevur kent makan til.

Hevði Bacalao gjørt tað, og eg fann grundirnar skilaligar, so hevði eg aktvørt fyrri.

Nú veit eg, at Bacalao hevur helst gingið á odda í at trýsta avreiðingarprisin hjá fiskimonnunum, og eg haldi, at tað kann vera mark fyrri, hvat býráðslimir kunnu loyva sær at gera borgarans vegna við bindi fyrri eygunum.

Hetta hugsaði eg — og ymiskt annað — tá eg ikki luttok í atkvøðugreiðsluni um Bacalao.

Olavur Michelsen

Valtiðin

Nú fer at ganga móti valtiðum. Tað kenst á skringingini í bløðunum, á fundum viðahvar um tún og geil, á monnum í posatroyggju og í føroyskum hátíðarbúna, tað kenst á øllum brøgdum.

Teir, ið vilja fortelja fólki hvussu alt er farið av lagi, hvussu neyðarvørðir vit eru vørðir, hvussu knúskað og trælkað fólkið er og hvussu vanvirðisliga langt niður í mentunararmóðina føroyingar eru sjúnkaðir, eru mestsum meira og meira harðmæltir.

Allur okkara samfelagsbulur er vørðin ein hópisleysur vavsturn, sum eingin fær skil á. Tað eru ikki orð fyrri hvussu illa er vørðið — og hin einafalda orsök og hin stóri syndarin í hesum

stóra hurðliva eru sitandi stjørnarflokklar við Javnaðarflokkinum sum hinum størsta syndara. Tí tað er hesin flokkur sum eina og aleina hevur skuldsina fyrri at fólkið í Føroyum hevur fingið okkum »ágóðan« av øllum tí, sum er komið inn á okkum.

Sanniliga ein stór syndabyrða at hava liggjandi omaná herðum sinum. Eitt ok, sum krevur sterkan rygg, dyggan bul.

Ein fer at kaga eitt sindur inn í alt hetta ótyðliga, sum okkara tjóð nú er fjotrað í. Tað er við stórum iva tað verður gjørt, tí tyðligt man tað ikki vera — har munnu verða stíggir, ið ikki eru tespilgír at fóta sær í, gløpur og kyksendi, sum tú skalt varða tey fyrri.

Men lat okkum kaga eitt sindur.

Ein áhaldandi trúttan og leikan í um øll misbreyt og misbrot, ið Javnaðarflokkurin hevur volt Føroyum og Føroya fólki, hevur ligið sum knivur á herðum horni øll tey mongu árin, flokkurin hevur hildið skjoldur sín fram til brots fyrri eini rættuligari samfelagskipan.

Klipu fyrri og aðra eftir hevur flokkurin lagt undir okkara samfelagsskipan, soleiðis at hon gjørdist tað amboðið, sum skuldi stuðla okkum at finna eina tilveru her í oyggjunum, sum nærkaðist tí, sum sigast kundi at vera nærri tí rættvørðna samfelagnum, sum gjørdi livið rikari at liva og eisini lættari hjá teimum mongu.

Sum gamal í garði má eg viðganga, at tær tíðir, sum vóru og tær tíðir sum eru, ikki tola samamburð. Rætt er, at vit við sorgblíðum brosi leita aftur í tíðir-

ar, kenna sum sakn mangt av tí, sum fór og ikki kemur aftur.

Men samstundis eru vit ikki bert glað í huga, men stórliga bílsin at siggja og ásanna hvussu stórtíð tað er at kunna sannað, at stuðulin til Javnaðarflokkin, gjøgnum trøngar tíðir, ágangandi tíðir fram móti ljósari og bjartari dagum, hevur verið eitt sloð av sigursgongd, tí har sprætt grón úr grýtitum lendi.

Nú var kanska ikki orsök at syngja nakran lovsong fyrri politikkinum, sum Javnaðarflokkurin hevur ført. Flokkurin hevur megnað at borið sín skjoldur bjartan, hóast ágang. Men har fyrri verður ikki sagt at sumt var betur ógjørt og annað var betur gjørt.

Samfelagshugsan okkara er jú tann, at hvør skal hava og brúka sín rætt at tala at, tá rætt ikki varð vørðið, tá skeivleikar vórðu gjørdar. Hja øllum, sum fremja verk og taka stórar avgerðir, vil altíð so verða.

Men aðaltátturin í floksins skjoldri verður altíð hin sami, at lyfta hin minni menta longri fram. Eisini figgarliga soleiðis at hann fær stórtíð ággða av tí, sum samfelagið orkar at geva.

Lat okkum ikki missa hetta úr eygsjón — hetta, at tað er fyrri hesum Javnaðarflokkin stendur og altíð kemur at standa fremstur fyrri.

Í tíðum, tá peningurin er nógvur, hevur fólkið lyndi at gloyma. Her er hin stóri vandin, sum eins og tjóvar á nátt kann volda stóran skaða. Úlvarnir í lambshami verða nú mangir. Teir fara at bjóða fram gull og skreyt, men innanhólað eru hesi lyfti, hesi skrimsl, eins og tær stóru suðurlendsku grýluveitslurnar

M. J. A. J.